

Laodicea – Nummer ett

Jesajas domsprofetia över Synernas dal

Jeff Pippenger

2023-08-14

Utsagan över Synernas dal. Vad fattas dig nu, eftersom du allesammans har gått upp på taken? Du som var full av larm, en bullrande stad, en glad stad: dina slagna är inte slagna med svärd och inte döda i strid. Alla dina furstar har flytt tillsammans, de är bundna av bågskyttarna; alla som påträffas i dig blir bundna tillsammans, fastän de har flytt långt bort. Därför sade jag: Vänd bort blicken från mig; jag vill bittert gråta, bemöda er inte att trösta mig över förödelsen av min folks dotter. Ty det är en dag av nöd och förtrampning och förvirring från Herren, HERREN Sebaot, i Synernas dal, en dag då murarna bryts ner och ett rop höjs mot bergen. Jesaja 22:1–5.

I Jesajas bok förekommer ordet ”börda” arton gånger. Elva av dessa hänvisningar betecknar direkt domsprofetior, och de övriga sju hänvisningarna avser en börda såsom något som bärs på axeln. Endast en av de hänvisningar som översatts med ”börda” betecknar något som bärs på axeln och är samtidigt en domsprofetia. Jag avser att behandla den enda hänvisning där det hebreiska ordet betecknar något som bärs, men också är en domsprofetia; därför anger jag åtskillnaden redan från början, även om vi inte kommer att återvända till dessa fakta förrän senare.

Kapitlet är inte otydligt i sin definition av ”synens dal”, ty den identifieras som ”Davids stad” och även som ”Jerusalem”. Synens dal är en hänvisning till laodiceisk adventism under historien i de sista sex verserna av Daniel elva. Jesaja angav sammanhanget för denna undergång genom den historia som framställs i kapitel tjugo, då han beskrev den assyriske kungens gradvisa erövring av världen, han som hade sänt en militär ledare vid namn Tartan för att inta en stad i Egypten som hette Ashdod.

Söndagslagen identifieras i Daniel elva, vers fyrtioett, och den identifierar tre grupper som ”undkommer” påvedörets hand vid söndagslagen.

Det är då Tartan kom till Ashdod, när Sargon, Assyriens konung, hade sänt honom, och han stred mot Ashdod och intog det, vid samma tid talade Herren genom Jesaja, Amos’ son, och sade: Gå och lös säcktyget från dina höfter och ta av dig skorna från dina fötter. Och han gjorde så och gick naken och barfota. Och Herren sade: Såsom min tjänare Jesaja har gått naken och barfota i tre år till ett tecken och ett under angående Egypten och Etiopien, så skall Assyriens konung föra bort egyptierna som fångar och etiopierna som fångna, unga och gamla, nakna och barfota, ja, med deras bakdelar blottade, till Egyptens skam. Och de skall förskräckas och blygas över Etiopien, sitt hopp, och över Egypten, sin ära. Och invånaren på denna ö skall säga på den dagen: Se, sådan är vår förväntan, dit vi flyr för att få hjälp och bli räddade undan Assyriens konung; och hur skall då vi kunna undkomma? Jesaja 20:1–6.

Den fråga som invånarna på ön ställer är hur de ska undkomma Assyriens kung, som i Daniel elva också framställs som kungen i norr.

Han [kungen i norr] skall också tränga in i det härliga landet, och många länder skall bli omkullkastade; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de främsta av Ammons barn. Daniel 11:41.

I denna vers identifieras söndagslagen i Förenta staterna, och det finns några subtila nyanser i Daniels passage som är värda att beakta. I tre verser i följd i Daniel elva, vers fyrtio till fyrtiotre, identifieras alla ”länder”. I vers fyrtio sveptes de länder som representerade det forna Sovjetunionen bort av påvedömet och Förenta staterna år 1989. Moderna historiker bekräftar detta faktum.

Sedan finner vi i vers fyrtiotvå ordet ”länder”, vilket representerar alla länder på jorden, när kungen i norr (påvedömet) erövrar Egypten, som representerar hela världen. Detta är en av nyanserna. Den andra av de två nyanser som jag syftar på i de tre verserna rör ordet ”undkomma” i vers fyrtioett och sedan åter i vers fyrtiotvå. Det är två olika hebreiska ord, även om båda översätts med ”undkomma”. Det hebreiska ord som i vers fyrtiotvå översätts med ”undkomma” betyder att ingen befrielse står att finna, ty när de ”tio kungarna”, som representerar Förenta nationerna, kommer överens om att överlämna sin envärldsregering åt kontrollen av det påvliga vilddjuret, finns ingen undflykt – ingen befrielse.

Och de tio horn som du såg är tio konungar, som ännu inte har fått något rike; men de får makt såsom konungar tillsammans med vilddjuret under en enda timme. Dessa har ett och samma sinne och ska ge sin makt och styrka åt vilddjuret. De ska föra krig mot Lammet, och Lammet ska övervinna dem, ty han är herrars Herre och konungars Konung; och de som är med honom är kallade och utvalda och trogna. Och han sade till mig: Vattnen som du såg, där skökan sitter, är folk och skaror och nationer och tungomål. Och de tio horn som du såg på vilddjuret, de ska hata skökan och göra henne öde och naken och äta hennes kött och bränna upp henne i eld. Ty Gud har lagt i deras hjärtan att fullgöra hans vilja och att vara eniga och ge sitt rike åt vilddjuret, till dess att Guds ord har fullbordats. Uppenbarelseboken 17:12–17.

Dessa ”tio kungar” omtalas upprepade gånger i Guds ord, och i berättelsen om Elia var Ahab, Israels kung, överhuvud för tio stammar, och han var gift med Isebel. Isebel är påvedömet vid världens ände, Elia är budbärarna för den tredje ängels budskap, och Ahab är överhuvudet för en allians av tio kungar. Ahab representerar Förenta staterna som Förenta nationernas ledare under söndagslagens profetiska historia. När Egypten intas av Assyrien, har kungen i norr i Daniel 11:42 just tvingat de tio kungarna att samtycka till att överlämna sitt rike åt den påvliga makten.

”När vi närmar oss den sista krisen är det av livsviktig betydelse att harmoni och enhet råder bland Herrens redskap. Världen är fylld av storm, krig och splittring. Men under ett huvud — den påvliga makten — kommer människorna att förena sig för att motsätta sig Gud i hans vittnens person. Denna förening sammanfogas av den store avfällingen. Medan han söker att förena sina redskap i krig mot sanningen kommer han att verka för att splittra och skingra dess förespråkare. Avund, onda misstankar och förtal anstiftas av honom för att framkalla oenighet och söndring.” Testimonies, volym 7, 182.

I vers fyrtioett finner vi ordet ”undkomma”, och vi finner också ordet ”undkomma” i vers fyrtiotvå, men det är två olika hebreiska ord. Det ord som översatts med ”undkomma” i vers fyrtioett betyder att undkomma så att säga genom halhet. Detta är det ord som översatts med ”undkomma” i vers sex i Jesaja kapitel tjugo. ”På den dagen” frågar ”denna ös invånare” hur de kan undkomma assyriern, som ”på den dagen” steg för steg erövrar världen, såsom det åskådliggörs i Daniel elva och flera andra skriftställen.

I Daniel elfte kapitel, vers fyrtioett, när påvedömet, eller såsom Daniel framställer honom, kungen i norr, eller såsom Jesaja framställer honom, assyriern, erövrar det ”härliga landet”, som representerar Förenta staterna, identifieras två grupper.

Han skall också tränga in i det härliga landet, och många länder skall bli omstörtade; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de förnämsta av Ammons barn. Daniel 11:41.

Den ena är de ”många” som störtas, och den andra gruppen framställs som ”Edom, Moab och de främsta av Ammons barn”. Vid söndagslagen uppmanar Uppenbarelseboken 18:4 dem som ännu är i Babylon att ”gå ut”.

Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Uppenbarelseboken 18:4.

Edom, Moab och de förnämsta av Ammons barn är de som undkommer genom halhet, såsom öbornas folk i Jesaja tjugo hoppas att göra.

I vers fyrtioett är den andra nyans jag syftar på denna: att vi i vers fyrtio, fyrtioett och fyrtiotvå finner ordet ”länder”, men i vers fyrtioett är det ett tillagt ord, inte i Daniels ursprungliga ord, och det hör inte hemma där. Många länder omstörtades i uppfyllelse av vers fyrtio vid Sovjetunionens sammanbrott, och många länder tas i besittning när påvedömet tar över Förenta nationerna. Men vid söndagslagen i Förenta staterna är de ”många” som blir omstörtade inte många länder; de kan endast vara sjundedsadventister.

”Om sanningens ljus har framställts för dig och uppenbarat sabbaten enligt det fjärde budet, och visat att det inte finns någon grund i Guds ord för söndagsfirande, och du ändå håller fast vid den falska sabbaten och vägrar att helighålla den sabbat som Gud kallar ’Min heliga dag’, då tar du emot vilddjurets märke. När sker detta? När du lyder det påbud som befäller dig att upphöra med arbete på söndagen och tillbe Gud, medan du vet att det inte finns ett enda ord i Bibeln som visar att söndagen skulle vara något annat än en vanlig arbetsdag, samtycker du till att ta emot vilddjurets märke och vägrar Guds sigill.” Review and Herald, 13 juli 1897.

Varje medlem av Sjundedsadventistsamfundet godtog sabbatsläran när han eller hon först döptes in som medlem i församlingen, och de hålls ansvariga inför ”sanningens ljus” beträffande sabbaten.

Sabbatens förändring är tecknet eller märket på den romerska kyrkans auktoritet. De som, med förståelse av det fjärde budets anspråk, väljer att hålla den falska sabbaten i den sanna sabbatens ställe, visar därigenom sin hyllning åt den makt genom vars myndighet allena den är

påbjuden. Vilddjurets märke är den påvliga sabbaten, vilken har antagits av världen i stället för den dag som Gud har bestämt.

”Ingen har ännu tagit emot vilddjurets märke. Prövningstiden har ännu inte kommit. Det finns sanna kristna i varje kyrka, den romersk-katolska gemenskapen inte undantagen. Ingen blir fördömd förrän han har fått ljuset och insett förpliktelsen i det fjärde budet. Men när det dekret utfärdas som påbjuder den förfalskade sabbaten, och den tredje ängelns höga rop varnar människorna för tillbedjan av vilddjuret och dess bild, då kommer skiljelinjen tydligt att dras mellan det falska och det sanna. Då kommer de som fortfarande fortsätter i överträdelse att ta emot vilddjurets märke.

”Med hastiga steg närmar vi oss denna tid. När de protestantiska kyrkorna förenar sig med den världsliga makten för att upprätthålla en falsk religion, därför att deras fäder för sitt motstånd mot den uthärdade den häftigaste förföljelse, då kommer den påvliga sabbaten att påtvingas genom kyrkans och statens förenade auktoritet. Det kommer att ske ett nationellt avfall, som först kommer att sluta i nationell undergång.” Manuscript 51, 1899.

Vid söndagslagen är det endast sjundedagsadventister som hålls ansvariga för den tredje ängelns ljus, ty först då kommer den tredje ängelns prövning att föreläggas dem som står utanför adventismen. De ”många” som störtas vid söndagslagen är laodiceiska adventister, ty ”domen börjar med Guds hus.”

Så ska de sista bli de första, och de första de sista; ty många är kallade, men få utvalda. Matteus 20:16.

Jesaja är ett ”tecken och under” för Egypten och Etiopien angående påvedömetts fortskridande erövring av världen. Egypten är Förenta nationerna; Etiopien är Förenta staterna och Assyrien är påvedömet. I ramen för den profetiska historien börjar Jesaja framlägga en serie domsprofetior. Kapitel tjugotvå handlar om laodiceerna som omstörtas vid söndagslagen och filadelfierna som kallar ”Edom, Moab och de främsta av Ammons barn” ut ur Babylon.

Laodiceisk adventism saknar den karaktär som är nödvändig för att bli frälst, och de spys ut ur Herrens mun vid söndagslagen. Jag noterar detta faktum endast för att betona nästa punkt. Jesaja tjugotvå framställer ytterligare ett skäl till att Laodicea går förlorat, ty domsprofetian är riktad mot ”synernas” dal. Det finns två huvudsakliga hebreiska ord som översätts med ”syn”. Det ena betecknar den profetiska händelseföljden och det andra betecknar en syn av Kristus. Det ena är externt i förhållande till kyrkan och det andra är internt i kyrkan. Ordet i kapitel tjugotvå är det ord för syn som representerar profetiska händelser, och det är samma ord som översätts med ”syn” i Ordspråksboken.

Där ingen uppenbarelse finns, går folket under; men salig är den som håller lagen. Ordspråksboken 29:18.

”Bördan över synedalen” är den profetia som identifierar två klasser av tillbedjare i Guds församling vid världens slut. Den ena klassen, representerad av Shebna, är Laodicea, och den andra klassen är Filadelfia, representerad av Eljakim, Hilkias son. Åtskillnaden mellan de två klasserna i

kapitlet är naturligtvis densamma som i liknelsen om de tio jungfrurna. Den ena klassen har oljan vid midnatt, och den andra klassen har den inte. "Oljan" som symbol representerar olika sanningar beroende på det sammanhang där den förekommer, men i Jesaja tjugotvå representeras de tio jungfrurnas "olja" av ordet "syn". Den ena klassen har "oljan", den andra har den inte.

"De smorda, som står hos hela jordens Herre, innehar den ställning som en gång gavs åt Satan såsom den överskuggande keruben. Genom de heliga väsen som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd varmed Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall fladdra och slockna. Om det inte vore så att denna heliga olja utgjuts från himlen genom Guds Andes budskap, skulle det ondas makter ha fullständig kontroll över människorna.

"Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därmed avvisar vi den gyllene olja som han vill utgjuta i våra själar för att förmedlas till dem som befinner sig i mörker. När ropet ljuder: 'Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom', då skall de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, finna, liksom de fåvitska jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva makt att få oljan, och deras liv går till spillo. Men om man ber om Guds Helige Ande, om vi vädjar såsom Mose gjorde: 'Låt mig få se din härlighet', då blir Guds kärlek utgjuten i våra hjärtan. Genom de gyllene rören kommer den gyllene oljan att förmedlas till oss. 'Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot.' Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen." Review and Herald, 20 juli 1897.

Profeternas andar överensstämmer med varandra, och Sakarjas två smorda är också de två vittnena i Uppenbarelseboken elva.

"Angående de två vittnena förklarar profeten vidare: 'Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Gud.' 'Ditt ord', sade psalmisten, 'är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.' Uppenbarelseboken 11:4; Psaltaren 119:105. De två vittnena representerar Gamla och Nya testamentets skrifter. Båda är viktiga vittnesbörd om Guds lags ursprung och beständighet. Båda vittnar också om frälsningsplanen. Gamla testamentets förebilder, offer och profetior pekar framåt mot en Frälsare som skulle komma. Nya testamentets evangelier och epistlar berättar om en Frälsare som har kommit på exakt det sätt som förutsagts genom förebild och profetia." Den stora striden, 267.

Sakarjas två smorda representerar den kommunikationsprocess som illustreras i Uppenbarelseboken kapitel ett. "Oljan", som är den profetiska "synen" av historiska händelser, förmedlas genom Gamla och Nya testamentet. I Uppenbarelseboken elva identifieras dessa två vittnen genom sitt sammanhang som Mose och Elia. Mose och Elia är en symbol i sig själva.

När de framställs tillsammans, såsom på Förklaringsberget eller i Uppenbarelseboken elva, är de symboler för två olika sanningar. På berget representerar de martyrerna under söndagslagens kris och de etthundafyrtiofyra tusen, medan de i Uppenbarelseboken elva representerar Gamla och Nya testamentet. Men för adventismen representerar de ännu mer. De två vittnena för judarna var "lagen och profeterna", vilka representerade Gamla testamentet, och de två vittnena för de kristna

var Gamla och Nya testamentet, men för adventismen är de två vittnena Guds ord och Jesu vittnesbörd. Det är därför Johannes befann sig på Patmos.

Jag, Johannes, som också är er broder och delaktig med er i vedermödan och i Jesu Kristi rike och tålmod, var på den ö som kallas Patmos, för Guds ords skull och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Uppenbarelseboken 1:9.

I Jesaja tjugotvå framställs de två vittnena, Mose och Elia, även om detta endast kan urskiljas om man tillämpar principen om Alfa och Omega på kapitlet. Betrakta var Jesus började sin förklaring av den profetiska händelseutvecklingens ”syn” för sina lärjungar på vägen till Emmaus.

”Med början hos Mose, själva alfa i Bibelns historia, utlade Kristus i alla Skrifterna det som rörde Honom.” Messias, s. 796.

Elia är den profet som träder fram före Herrens stora och fruktansvärda dag, med ett budskap grundat på principen om Alfa och Omega, som vänder fädernas (alfa) hjärtan till barnen (omega). Mose och Elia representerar alfa och omega i Bibelns profetia. Om du kan höra det, var Mose William Miller. Både Mose och Miller dog, och båda identifierades genom inspirationen som frälsta. Mose uppväcks naturligtvis omedelbart efter sin död, men änglar väntar omkring Millers grav till dess hans uppståndelse sker. Elia representerar den siste budbäraren före Herrens stora och fruktansvärda dags ankomst.

”Judarna försökte hindra förkunnelsen av det budskap som hade förutsagts i Guds ord; men profetian måste uppfyllas. Herren säger: ”Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer” (Malaki 4:5). Någon skall komma i Elias ande och kraft, och när han framträder, kan människor säga: ”Du är alltför ivrig, du tolkar inte Skrifterna på rätt sätt. Låt mig tala om för dig hur du skall förkunna ditt budskap.”

”Det finns många som inte kan skilja mellan Guds verk och människans. Jag skall säga sanningen sådan Gud ger den åt mig, och jag säger nu: Om ni fortsätter att klandra, att hysa en stridslysten ande, kommer ni aldrig att lära känna sanningen. Jesus sade till sina lärjungar: ’Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu’ (Joh. 16:12). De var inte i ett tillstånd att uppskatta heliga och eviga ting; men Jesus lovade att sända Hjälparen, som skulle lära dem allting och påminna dem om allt vad Han hade sagt till dem. Bröder, vi får inte sätta vår lit till människor. ’Hållen upp med människan, som har sin andedräkt i sin näsa; ty vad är hon att räkna för?’ (Jes. 2:22). Ni måste hänga era hjälplösa själar på Jesus. Det anstår oss inte att dricka ur dalens källa, när det finns en källa i berget. Låt oss lämna de lägre bäckarna; låt oss komma till de högre källsprången. Om det finns någon sanningens punkt som ni inte förstår, som ni inte är ense om, undersök den, jämför skrift med skrift, sänk sanningens schakt djupt ned i gruvan av Guds Ord. Ni måste lägga er själva och era åsikter på Guds altare, lägga bort era förutfattade meningar och låta himlens Ande leda er in i hela sanningen.” Selected Messages, bok 1, 412.

I Jesaja tjugotvå representerar Sebna och Eljakim de visa och de oförståndiga inom adventismen vid världens slut, när konungen i norr rycker fram mot Jerusalem. Eljakim, Hilcias son, ägde ”synen”; det gjorde inte Sebna.

Där ingen uppenbarelse finns går folket under; men salig är den som håller lagen.
Ordspråksboken 29:18.

Det profetiska budskapet, det vill säga denna vers ”syn”, berör två ting. Du förstår ökningen av det profetiska ljuset och lever, och om du inte gör det – dör du. Om du inte förstår, kan du inte vara förberedd att hålla sabbaten vid söndagslagens prövning. Då kommer det att vara ”för sent”. När laodiceiska adventister störtas vid söndagslagen, förkastar de lagen därför att de förkastade ”sanningens syn”. De har ingen olja; de förstår inte den kunskapsökning som förseglas upp strax innan nådatiden avslutas.

Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver ingenting, och vet inte att du är usel och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Uppenbarelsboken 3:17.

Jesajas tecken är att han vandrade naken och barfota i tre år. Han gjorde detta för att varna dem som lät sig varnas av hans profetiska budskap, att om ni inte förstår synen av de profetiska händelserna, kommer ni fram till söndagslagen och blir fångar som förs bort i ett eländigt, bedrövt, fattigt, blint och naket tillstånd. Jesaja var ett tecken och ett under för Jesajas historia, men än mer för världens ände.

Men allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev upptecknat till varning för oss, till vilka tidernas slut har kommit. 1 Korintherbrevet 10:11.

I de fem första verserna i kapitel tjugotvå identifieras Jerusalem, Davids stad, som en ”larmande”, ”glad stad” som är full av ”oro”. Ett klassiskt bibliskt uttryck, som till och med används av världsliga människor, används i detta kapitel för att beteckna den ”glada” ”larmande” stad som är full av ”oro”, när de i vers tretton glädjefullt säger: ”Låt oss äta och dricka, ty i morgon skall vi dö.” Men fastän de är glada, är deras män slagna, dock inte med svärd och inte i strid, och därför ställer Jesaja frågan: ”Vad fattas dig?”

Vad det än är som plågar dem, har det fått dem att gå upp på taken. Taken är en symbol för tillbedjan av solen, månen och stjärnorna; de är en symbol för spiritualism. Adventismen befinner sig under en andlig villfarelse i detta avsnitt.

Och dem som på taken tillber himlens härskara; och dem som tillber och som svär vid Herren, och som svär vid Malkam; och dem som har vänt sig bort från Herren; och dem som inte har sökt Herren, inte heller frågat efter honom.

Var stilla i Herren Guds närvaro; ty Herrens dag är nära, ty Herren har berett ett offer, han har kallat sina gäster. Och det skall ske på Herrens offers dag, att jag skall straffa furstarna och kungens söner och alla dem som är klädda i främmande dräkt. På samma dag skall jag också straffa alla dem som hoppar över tröskeln, dem som fyller sina herrars hus med våld och svek. Sefanja 1:5–9.

Vid söndagslagens kris befinner sig adventismen, representerad som Jerusalem, i ”synernas dal”. De som förkastar det profetiska budskapet som representeras av ”oljan” eller ”synen” utövar spiritualism, vilket Paulus behandlar i Andra Thessalonikerbrevet. Där finner vi också dem (Sebna) som inte tog emot kärleken till sanningen.

Och därför skall Gud sända dem en kraftig villfarelse, så att de kommer att tro lögnen, för att alla de skall bli fördömda som inte trodde sanningen utan fann behag i orättfärdigheten. 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 12.

Naturligtvis är ordet "sanning" som Paulus använder det grekiska ord som härleds från det hebreiska ordet för "sanning", vilket bildas genom att de tre hebreiska bokstäver som representerar Alfa och Omega fogas samman. Förkastandet av den "sanning" som framställs som principen om Alfa och Omega för med sig en kraftig villfarelse över laodiceerna, och denna villfarelse är spiritualism.

"Profeten Jesaja säger: 'När man säger till er: Fråga andebesvärjarna och spåmännen, dem som viskar och mumlar — skall då inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda för de levandes skull? Till lagen och till vittnesbördet! Om de inte talar enligt detta ord, finns inget ljus i dem.' Jesaja 8:19, 20. Om människor hade varit villiga att ta emot den sanning som så tydligt framställs i Skrifterna angående människans natur och de dödas tillstånd, skulle de i spiritismens anspråk och manifestationer se Satans verk med kraft och tecken och lögnens under. Men hellre än att avstå från den frihet som är så tilltalande för det köttsliga hjärtat och avsäga sig de synder som de älskar, sluter skaror sina ögon för ljuset och går rätt fram, utan att bry sig om varningarna, medan Satan väver sina snaror omkring dem, och de blir hans byte. 'Därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta', skall Gud därför 'sända över dem en kraftig villfarelse, så att de tror på lögnen'. 2 Thessalonikerbrevet 2:10, 11." Den stora striden, 559.

I Jesaja tjugotvå blir den glada stadens män dräpta, men inte i strid eller med svärd; de blir bundna tillsammans och dräpta med de ledare som har flytt.

"Om församlingen följer en väg liknande världens, kommer den att dela samma öde. Nej, snarare, eftersom den har fått större ljus, skall dess straff bli större än de obotfärdigas.

"Vi bekänner oss som ett folk att äga sanningen före varje annat folk på jorden. Då bör vårt liv och vår karaktär stå i samklang med en sådan tro. Dagen är nu alldeles över oss då de rättfärdiga skall bindas som dyrbar säd i kärvar för den himmelska ladan, medan de ogudaktiga, likt ogräset, samlas till den sista stora dagens eldar. Men vetet och ogräset 'växer tillsammans intill skörden.'" Testimonies, band 5, 100.

Ledarskapet i Jesaja tjugotvå har bundits samman av "bågskyttarna". Sebna identifieras som en ledare över huset, och hans ställning skall ges åt Eljakim, Hilkias son. I Jesaja tjugotvå har det profetiska budskap som representeras av "synen" av profetiska händelser frambringat två klasser av tillbedjare i Jerusalem när konungen i norr närmar sig. Den ena klassen binds för den himmelska ladan och den andra för de sista dagarnas eldar. Det som har bundit de ogudaktiga är "bågskyttarna", vilket är en av de många symbolerna för islam i Guds Ord.

Och återstoden av bågskyttarnas antal, de våldiga männen bland Kedars barn, skall förminska; ty Herren, Israels Gud, har talat det. Jesaja 21:17.

Och detta är namnen på Ismaels söner, efter deras namn, enligt deras släktled: Ismaels förstfödde, Nebajot; och Kedar och Adbeel och Mibsam, och Mishma och Duma och Massa,

Hadar och Tema, Jetur, Nafish och Kedema. Dessa är Ismaels söner, och detta är deras namn, efter deras städer och efter deras borgar; tolv furstar efter deras folk. 1 Moseboken 25:13–16.

Adventismens ledarskap bands av bågskytter när de förkastade budskapet att islam angrep Förenta staterna den 11 september 2001 som en uppfyllelse av Bibelns profetia. Angreppet den 11 september var bekräftelsen på det budskap som avförseglades år 1989, vid Sovjetunionens sammanbrott. Islams angrepp den 11 september motsvarade den 11 augusti 1840, då en profetia om att islam hölls tillbaka gav kraft åt den första ängelns budskap genom att bekräfta Millers grundläggande profetiska regel, att en dag representerade ett år. Den 11 augusti 1840 var en uppfyllelse av en förutsagd händelse som byggde på dag-för-ett-år-principen. När den uppfylldes fördes den första ängelns budskap till varje missionsstation i världen.

9/11 bekräftade den grundläggande regeln i den ”syn” som gavs åt adventismen att förkunna. Den regeln är att historien upprepar sig. När dag-för-ett-år-principen bekräftades den 11 augusti 1840, steg den väldige ängeln i Uppenbarelseboken tio ned och markerade bemyndigandet av Millers budskap om domens stund, och förbildade därmed när ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned på 9/11.

”Hur kommer det sig att det sägs att jag har förklarat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna där uppföras, våning efter våning: ’Vilka fruktansvärda scener skall inte utspelas när Herren reser sig för att förskräckligt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelseboken 18:1–3 uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelseboken är en varning om det som skall komma över jorden. Men jag har inte fått något särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag kommer att störtas ned genom Guds krafts vändande och omstörtande. Av det ljus som givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans väldiga makt, och dessa väldiga byggnadsverk kommer att falla. Scener skall utspelas, vilkas fasansfullhet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Det finns naturligtvis mycket mer att säga om islam, men Shebna representerar dem som förkastar den ”syn” på den profetiska historien som bygger på historiens upprepning, åtföljd av den grundläggande sanningen om historiens upprepning — att början på en sak åskådliggör slutet på en sak. Islams återhållande den 11 augusti 1840 förde ner ängeln i Uppenbarelseboken 10, och islams frigörelse den 11 september förde ner ängeln i Uppenbarelseboken 18.

Och jag sade: Hör, jag ber er, ni Jakobs huvuden och ni furstar av Israels hus: Är det inte er sak att känna rätten? Ni som hatar det goda och älskar det onda, som sliter huden av dem och köttet från deras ben, ni som också äter mitt folks kött och flår huden av dem, bryter deras ben och hugger dem i stycken såsom till grytan och såsom kött i kitteln. Då skall de ropa till Herren, men han skall inte höra dem; han skall då dölja sitt ansikte för dem, därför att de har handlat illa i sina gärningar. Så säger Herren om de profeter som förleder mitt folk, som biter med sina tänder och ropar: Frid; men mot den som inte lägger något i deras mun helgar de krig. Därför skall natt komma över er, så att ni inte får någon syn; och mörker skall komma över er, så att ni inte kan spå; solen skall gå ner över profeterna, och dagen skall mörkna över dem. Då skall

siarna stå där med skam, och spåmännen komma på skam; ja, de skall alla skyla sina läppar, ty intet svar kommer från Gud. Men jag är sannerligen uppfylld av kraft genom Herrens Ande, av rätt och av styrka, för att kungöra för Jakob hans överträdelse och för Israel hans synd. Hör detta, jag ber er, ni huvuden för Jakobs hus och ni furstar av Israels hus, ni som avskyr rätten och förvränger all rättvisa. De bygger upp Sion med blod och Jerusalem med orättfärdighet. Dess huvuden dömer för mutor, dess präster undervisar för betalning, och dess profeter spår för pengar; ändå stöder de sig på Herren och säger: Är inte Herren mitt ibland oss? Ingen olycka skall komma över oss. Mika 3:1–11.

Och skaran av alla de folk som strider mot Ariel [Jerusalem], ja, alla som strider mot henne och hennes befästning och bringar henne nöd, skall vara såsom en dröm, en syn om natten. Det skall vara såsom när en hungrig man drömmer, och se, han äter; men han vaknar, och hans själ är tom; eller såsom när en törstig man drömmer, och se, han dricker; men han vaknar, och se, han är matt, och hans själ har begär: så skall skaran av alla de folk vara, som strider mot Sions berg. Stanna upp och förundras; ropa ut och ropa: de är druckna, men inte av vin; de raglar, men inte av stark dryck. Ty Herren har utgjutit över er en ande av djup sömn och tillslutit era ögon; profeterna och era styresmän, siarna, har han höljt. Och hela synen har för er blivit såsom orden i en förseglad bok, som man räcker åt en som är lärd och säger: Läs detta, jag ber dig; och han säger: Jag kan inte, ty den är förseglad. Och boken räcks åt den som inte är lärd och man säger: Läs detta, jag ber dig; och han säger: Jag är inte lärd. Därför sade Herren: Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men har fört sitt hjärta långt bort ifrån mig, och deras fruktan för mig är inlärd efter människobud, därför, se, skall jag än vidare göra ett förunderligt verk bland detta folk, ett förunderligt verk och ett under; ty deras visas visdom skall förgås, och deras förståndigas förstånd skall döljas. Ve dem som söker djupt att dölja sitt rådslag för Herren, och vilkas gärningar sker i mörkret, och som säger: Vem ser oss? och vem känner oss? Sannerligen, ert omkastande av allting skall aktas såsom krukmakarens lera. Ty skall verket säga om honom som gjorde det: Han gjorde mig inte? Eller skall det som formats säga om honom som formade det: Han hade inget förstånd? Jesaja 29:7–16.

Uppenbarelsedal är, enligt Jesaja, ”en dag av nöd och förtrampning och förvirring från Herren, härskarornas Gud, i Uppenbarelsedal, med murarnas nedbrytande och rop till bergen.” Jesaja gråter därför bittert, alldeles som Jesus gjorde.

Jesu tårar var inte framkallade av en föraning om hans eget lidande. Omedelbart framför honom låg Getsemane, där snart fasan i ett stort mörker skulle överskugga honom. Även Fårporten var inom synhåll, genom vilken djuren till offergåvor under århundraden hade förts fram. Denna port skulle snart öppnas för honom, den store motbilden, mot vars offer för världens synder alla dessa offer hade pekat. I närheten låg Golgata, skådeplatsen för hans annalkande ångest. Ändå var det inte på grund av dessa påminnelser om hans grymma död som Återlösaren grät och suckade i andens ångest. Hans sorg var inte självisk. Tanken på hans egen ångest ingav inte fruktan i den ädla, självuppoftande själen. Det var åsynen av Jerusalem som genomborrade Jesu hjärta—Jerusalem, som hade förkastat Guds Son och föraktat hans kärlek, som vägrade låta sig överbevisas av hans mäktiga underverk och stod i begrepp att ta hans liv. Han såg vad hon var i sin skuld genom att ha förkastat sin Återlösare, och vad hon kunde ha

varit om hon hade tagit emot honom som ensam kunde hela hennes sår. Han hade kommit för att frälsa henne; hur skulle han kunna överge henne?

Israel hade varit ett gynnat folk; Gud hade gjort deras tempel till sin boning; det var ”vackert i sitt läge, hela jordens glädje”. Psaltaren 48:2. Där fanns vittnesbördet om mer än tusen år av Kristi beskyddande omsorg och ömma kärlek, sådan som en far hyser till sitt enda barn. I det templet hade profeterna framfört sina allvarliga varningar. Där hade de brinnande rökelsekaren svängts, medan rökelse, blandad med de tillbedjandes böner, hade stigit upp till Gud. Där hade blodet av offerdjur flutit, en förebild av Kristi blod. Där hade Jehova uppenbarat sin härlighet ovanför nådastolen. Där hade prästerna förrättat sin tjänst, och symbolens och ceremoniens prakt hade fortgått genom tiderna. Men allt detta måste få ett slut.

”Jesus lyfte sin hand — den som så ofta hade välsignat de sjuka och lidande — och, medan han viftade med den mot den dödsdömda staden, utropade han i avbrutna ord av sorg: ’Om du också hade förstått, åtminstone på denna din dag, vad som hör till din frid! —’ Här stannade Frälsaren upp och lämnade osagt hur Jerusalems tillstånd kunde ha varit, om hon hade tagit emot den hjälp som Gud önskade ge henne — gåvan av sin älskade Son. Om Jerusalem hade vetat det som det var hennes privilegium att veta och hade gett akt på det ljus som himlen hade sänt henne, skulle hon ha kunnat träda fram i blomstrande härlighet, såsom rikenas drottning, fri i styrkan av den makt Gud hade gett henne. Då skulle inga beväpnade soldater ha stått vid hennes portar, inga romerska banér ha vajat från hennes murar. Det härliga öde som kunde ha välsignat Jerusalem, om hon hade tagit emot sin Återlösare, trädde fram för Guds Son. Han såg att hon genom honom kunde ha blivit botad från sin svåra sjukdom, befriad från trældom och grundfäst såsom jordens mäktiga metropol. Från hennes murar skulle fridens duva ha gått ut till alla folk. Hon skulle ha varit världens härlighetens diadem.”

”Men den ljusa bilden av vad Jerusalem kunde ha varit bleknar för Frälsarens blick. Han inser vad hon nu är under det romerska oket, under Guds ogillande, dömd till hans vedergällande dom. Han återupptar den brutna tråden i sin klagan: ’Men nu är det fördolt för dina ögon. Ty det skall komma dagar över dig, då dina fiender skall kasta upp en vall omkring dig och omringa dig och tränga dig på alla sidor, och de skall slå dig till marken och dina barn inom dig; och de skall inte lämna sten på sten i dig, därför att du inte förstod tiden för din besökelse.’”

”Kristus kom för att frälsa Jerusalem med hennes barn; men fariseisk stolthet, hyckleri, avund och ondska hade hindrat Honom från att fullborda sitt uppsåt. Jesus visste vilken fruktansvärd vedergällning som skulle drabba den dömda staden. Han såg Jerusalem omringat av härar, de belägrade invånarna drivna till svält och död, mödrar som livnärde sig på sina egna barns döda kroppar, och både föräldrar och barn som slet den sista matbiten från varandra, medan den naturliga tillgivenheten utplånades av hungerns gnagande kval. Han såg att judarnas hårdnackade envishet, sådan den visade sig i deras förkastande av Hans frälsning, också skulle leda dem till att vägra underkasta sig de invaderande härarna. Han såg Golgata, där Han skulle upphöjas, rest med kors lika tätt som skogsträd. Han såg de olyckliga invånarna lida tortyr på sträckbänken och genom korsfästelse, de vackra palatsen förstörda, templet i ruiner, och av dess väldiga murar inte en sten lämnad på den andra, medan staden plöjdes upp som en åker.

Med rätta kunde Frälsaren gråta i ångest inför den fruktansvärda synen.

”Jerusalem hade varit barnet för Hans omsorg, och såsom en öm fader sörjer över en vilsegången son, så grät Jesus över den älskade staden. Hur skall jag kunna överge dig? Hur skall jag kunna se dig hemgiven åt förstörelsen? Måste jag låta dig gå för att fylla din missgärnings bägare till brädden? En enda själ är av sådant värde att världar, i jämförelse med den, sjunker ned i betydelselöshet; men här var ett helt folk som skulle gå förlorat. När den snabbt sjunkande solen i väster skulle försvinna ur himlens åsyn, skulle Jerusalems nådetid vara slut. Medan processionen stannade på Olivbergets höjd, var det ännu inte för sent för Jerusalem att omvända sig. Barmhärtighetens ängel höll då på att fälla samman sina vingar för att stiga ned från den gyllene tronen och lämna plats åt rättvisan och den snabbt annalkande domen. Men Kristi stora kärleksfulla hjärta vädjade ännu för Jerusalem, som hade föraktat Hans barmhärtighet, ringaktat Hans varningar och stod i begrepp att färga sina händer i Hans blod. Om Jerusalem bara ville omvända sig, var det ännu inte för sent. Medan den nedgående solens sista strålar ännu dröjde kvar över tempel, torn och spiror, skulle då inte någon god ängel leda henne till Frälsarens kärlek och avvända hennes undergång? Du sköna och oheliga stad, som hade stenat profeterna, som hade förkastat Guds Son, som genom din obotfärdighet fjättrade dig själv i trældomens bojar — din nådetid var nästan ute!” Messias, 576–578.

När krigföringen mot Jerusalem beskrivs av Jesaja i kapitel tjugotvå, ”ställer [de] upp sig i slagordning vid porten”, de som angriper. Elam och Kir står vid porten med vapnen redo, och därefter blottar de Jerusalems täckelse. Hos Jesaja är den ”täckelse” som upptäcks av fienderna vid porten Egyptens skugga.

Ve de upproriska barnen, säger Herren, som håller råd, men inte med mig, och som söker skydd, men inte genom min Ande, för att lägga synd till synd; som drar ned till Egypten utan att ha frågat vid min mun, för att styrka sig i Faraos styrka och förtrösta på Egyptens skugga! Jesaja 30:1, 2.

Det erkänns av Jerusalems fiender att de som representeras av Shebna har satt sin lit till Egypten och tänkt att Egypten skulle skydda dem, medan de som representeras av Eljakim, Hilkias son, inte förtröstar på ”Egyptens skugga” utan är övertäckta med Guds Andes betäckning och förtröstar på ”den Högstes skugga.”

Den som bor i den Högstes gömsle skall vila under den Allsmäktiges skugga. Jag skall säga om Herren: Han är min tillflykt och min borg; min Gud; på honom skall jag förtrösta. Psaltaren 91:1, 2.

Vid söndagslagskrisen förtröstar de visa jungfrurna, representerade av Eljakim, Hilkias son, på den Högstes skugga, och de fåvitska jungfrurna, representerade av Sebna, förtröstar på Egyptens skugga. Ordet som översatts med ”blottad” betyder att avkläda och föra i fångenskap. Fienderna vid porten inser att Jerusalems skydd har blivit undanröjt, och Sebna och hans anhängare börjar då försöka rädda sig själva, ty de ser ”Davids stads revor” och de ser att där finns många revor som kommer att tillåta fienden att tränga in. I panik, såsom framställs i liknelsen om de tio jungfrurna, börjar de fåvitska söka skydd, men de har inget.

Shebna ser till ”skogshusets rustkammare” för att bli räddad, men det är för sent. Han räknar husen i Jerusalem och börjar riva ned dem för att befästa muren, men det är för sent. De samlar ihop vatten från den nedre dammen och försöker få förbindelse med vattnet i den gamla dammen, men det är för sent. Att vatten är en grundläggande symbol för den Helige Ande visar att de förtvivlat söker olja, men det är för sent. I alla sina ansträngningar glömde de dammarnas Skapare, och att han för länge sedan gjorde dessa ”dammar” av sanning. De glömde att det var evighetens Klippa som gav budskapet i forna tider. De valde att inte vandra på de gamla stigarna, vilka representeras av de grundvalar som lades genom William Millers verk.

”Fienden söker leda våra bröders och systrars sinnen bort från arbetet med att bereda ett folk att bestå i dessa sista dagar. Hans spetsfundigheter är avsedda att leda människors sinnen bort från stundens faror och plikter. De aktar för intet det ljus som Kristus kom från himlen för att ge åt Johannes för sitt folk. De lär att de händelser som nu ligger omedelbart framför oss inte är av tillräcklig betydelse för att ägnas särskild uppmärksamhet. De gör sanningen av himmelskt ursprung om intet och berövar Guds folk deras tidigare erfarenhet och ger dem i stället en falsk vetenskap.

”Så säger Herren: Stå på vägarna och se efter, och fråga efter de gamla stigarna, vilken som är den goda vägen, och vandra på den.” Jeremia 6:16.

”Låt ingen söka rycka undan grunderna för vår tro — de grunder som lades i början av vårt verk genom bönfylld studie av Ordet och genom uppenbarelse. På dessa grunder har vi byggt under de senaste femtio åren. Människor må förmoda att de har funnit en ny väg och att de kan lägga en starkare grund än den som har blivit lagd. Men detta är ett stort bedrägeri. Ingen kan lägga en annan grund än den som har blivit lagd.

”Förr har många företagit sig att bygga en ny tro, att upprätta nya principer. Men hur länge stod deras byggnad kvar? Den föll snart, ty den var inte grundad på Klippan.

”Måste inte de första lärjungarna bemöta människors påståenden? Måste de inte lyssna till falska teorier och sedan, efter att ha gjort allt, stå fasta och säga: ’Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd’? 1 Korintherbrevet 3:11.

”Så skall vi hålla fast vid vår frimodighets begynnelse, orubbligt intill änden. Ord av kraft har sänts av Gud och av Kristus till detta folk och fört dem ut från världen, punkt för punkt, in i det nuvarande sanningens klara ljus. Med läppar rörda av helig eld har Guds tjänare förkunnat budskapet. Det gudomliga ordet har satt sitt sigill på äktheten hos den sanning som har förkunnats.” Testimonies, band 8, 296, 297.

Den ”dag” då allt detta äger rum är den bibliska ”dag” som Jesaja identifierar som den då Herren, HERREN Sebaot, kallade till ”gråt och sorg, till skallighet och till att omgjorda sig med säcktyg.”

Och Herren talade till Mose och sade: Men på tionde dagen i denna sjunde månad skall det vara en försoningsdag; den skall vara en helig sammankomst för er, och ni skall ödmjuka era själar och bära fram ett eldsoffer åt Herren. Och ni skall inte utföra något arbete på just den dagen, ty det är en försoningsdag, då försoning skall bringas för er inför Herren, er Gud. Ty var och en som inte ödmjucar sin själ på just den dagen, han skall utrotas ur sitt folk. Och var och

en som utför något arbete på just den dagen, den själen skall jag förgöra ur sitt folk. Ni skall inte utföra något slags arbete; det skall vara en evig stadga från släkte till släkte i alla era boningar. Den skall vara för er en sabbat av vila, och ni skall ödmjuka era själar; på nionde dagen i månaden om aftonen, från afton till afton, skall ni hålla er sabbat. 3 Moseboken 23:26–32.

Den dag som åskådliggörs av Shebna och Eljakim, Hilkias son, är den antitypiska försoningsdagen, vilken omfattar historien från 1844 till dess att Mikael träder fram. Under denna tidsperiod har adventismen kallats att ”ödmjuka” sina själar, eller, såsom Jesaja framställer det, kallats ”till gråt och till sorg och till skullighet och till att omgjorda sig med säcktyg.”

”År 1844 gick vår store Överstepräst in i det allra heligaste i den himmelska helgedomen för att påbörja den undersökande domen. De rättfärdiga dödas fall har varit föremål för granskning inför Gud. När detta verk har fullbordats, skall domen uttalas över de levande. Hur dyrbara, hur betydelsefulla är inte dessa allvarliga ögonblick! Var och en av oss har ett mål anhängigt inför himlens domstol. Vi skall var för sig dömas efter de gärningar som har gjorts i kroppen. I den förebildliga tjänsten, när försoningsverket utfördes av översteprästen i det allra heligaste i den jordiska helgedomen, var folket ålagt att ödmjuka sina själar inför Gud och bekänna sina synder, för att dessa måtte bli försonade och utplånade. Skulle då mindre krävas av oss på denna motbildliga försoningsdag, när Kristus i helgedomen därovan vädjar för sitt folk och det slutliga, oåterkalleliga beslutet skall uttalas över varje fall?”

”Vad är vårt tillstånd i denna fruktansvärda och högtidliga tid? Ack, vilket högmod som råder i församlingen, vilket hyckleri, vilket bedrägeri, vilken kärlek till klädedräkt, lättsinne och nöjen, vilken strävan efter överhöghet! Alla dessa synder har fördunklat sinnet, så att de eviga tingen inte har blivit urskilda. Skall vi inte rannsaka Skrifterna, så att vi må veta var vi befinner oss i denna världshistorias gång? Skall vi inte bli insiktsfulla beträffande det verk som vid denna tid utförs för vår skull, och den ställning som vi såsom syndare bör inta medan detta försoningsverk pågår? Om vi hyser någon omsorg om våra själs frälsning, måste vi genomföra en avgjord förändring. Vi måste söka Herren med sann ånger; vi måste med djup själslig förkrosselse bekänna våra synder, så att de må bli utplånade.” Selected Messages, bok 1, 124, 125.

Och på den dagen kallade Herren, härskarornas Gud, till gråt och klagan, till skullighet och till att omgjorda sig med säcktyg. Men se, där var fröjd och glädje, slakt av oxar och slakt av får, köttätande och vindrickande: Låt oss äta och dricka, ty i morgon skall vi dö. Jesaja 22:12, 13.

Herren kallade Shebna att ödmjuka sin själ, men han valde att äta och dricka och fortsätta att festa. Herren ”uppenbarade” i hans ”öron” att Shebnas synd inte skulle bli sonad. Ordet som översatts med ”sonad” är det ord som används i Tredje Moseboken för ”försoning”. Denna synd hos det laodiceiska adventismen kommer inte att bli försonad. Nu börjar Jesaja behandla förhållandet mellan Shebna (laodiceiska adventister) och Eljakim, Hilkias son (filadelfiska adventister).

Shebna är ”skattmästaren”, liksom Judas var. Och Tobia bodde på Nehemjas tid i Guds helgedom i en kammare (skattkammare) där offren skulle förvaras. När Nehemja renade templet kastade han ut Tobia och allt som tillhörde honom. Shebna skall också kastas ut. Båda illustrerar hur den

laodiceiska adventismen utspys vid söndagslagen.

”På grund av ammoniternas och moabiternas grymhet och trolöshet mot Israel hade Gud genom Mose förklarat att de för evigt skulle hållas utestängda från hans folks församling. Se 5 Moseboken 23:3–6. I trots mot detta ord hade översteprästen kastat ut de offergåvor som förvarades i kammaren i Guds hus för att bereda plats åt denne representant för ett förkastat folk. Större förakt för Gud kunde inte visas än att bevilja denne fiende till Gud och hans sanning en sådan ynnest.”

”När Nehemja återvände från Persien fick han veta om denna fräcka vanhelgelse och vidtog omedelbart åtgärder för att driva ut inkräktaren. ”Det bedrövade mig mycket”, förklarar han; ”därför kastade jag ut allt Tobias bohag ur kammaren. Sedan befallde jag att de skulle rena kamrarna; och dit förde jag åter kärnen till Guds hus, tillsammans med spisoffret och rökelsen.”

”Inte nog med att templet hade blivit vanhelgat, utan även offergåvorna hade använts på ett felaktigt sätt. Detta hade bidragit till att dämpa folkets frikostighet. De hade förlorat sin iver och glöd och var obenägna att betala sitt tionde. Förrådskamrarna i Herrens hus var bristfälligt försedda; många av sångarna och andra som var anställda i tempeltjänsten hade, då de inte fick tillräckligt understöd, lämnat Guds verk för att arbeta på annat håll.” Prophets and Kings, 670.

Sebna, Judas och Tobia representerar alla laodiceiska adventister vid tidens slut.

Så säger Herren, härskarornas Gud: Gå, begiv dig till denne skattmästare, till Shebna, som är satt över huset, och säg: Vad har du här, och vem har du här, eftersom du här hugger ut dig en grav, såsom den som hugger ut sig en grav på höjden och urholkar en boning åt sig i klippan? Se, Herren skall föra dig bort i en väldig fångenskap och sannerligen hölja dig. Han skall sannerligen med våld rulla och kasta dig som en boll in i ett vidsträckt land; där skall du dö, och där skall din härlighets vagnar bli en skam för din herres hus. Och jag skall driva dig bort från din post, och från ditt ämbete skall han störta dig ned. Jesaja 22:15–19.

Medan nordens kung närmar sig Jerusalem, och det bör ihågkommas att detta närmande är ett gradvis närmande, något som Jerusalems invånare visste var på väg. Detta är det som identifieras i Jesaja kapitel tjugo, när Tartan, den assyriske befälhavaren, erövrade Ashdod i Egypten. De visste vad som skulle komma, och Shebna ägnade sin tid åt att låta göra sig en praktfull grav. Arkeologer fann Shebnas grav och avlägsnade den skrivna inskriften som fanns ovanför gravens ingång, och den finns nu i ett brittiskt museum. Märkligt nog, när Shebna blev avsatt och Eljakim, Hilcias son, övertog Shebnas ledande ställning, mottog Eljakim, Hilcias son, ett kungligt sigill som han kunde använda för att bekräfta sitt namn på officiella dokument. Även det sigillet påträffades av arkeologer och finns i samma museum i England. Shebna finns i museet representerad genom sin grav, dödens tecken, och Eljakim, Hilcias son, finns i museet med framställningen av livets sigill.

Därför att Shebna förkastade varningsbudskapet angående kungen i norr, utspyddes han ur Herrens mun, och det ord som översatts med ”utspy” i Uppenbarelsebokens varning till Laodicea betyder i själva verket projektilkränkning. Med Nehemja kastade han ut Tobia och hans tillhörigheter, och med Shebna slungades han våldsamt som en boll in i ett fjärran land. Shebna är laodiceiska adventister som förkastar det profetiska budskap som avförseglades 1989 och förbereder sig för

graven — vilddjurets märke — och Eljakim, Hilkias son, är filadelfisk adventism som tar emot Guds sigill.

Och det skall ske på den dagen att jag skall kalla på min tjänare Eljakim, Hilkias son. Och jag skall klä honom i din mantel och styrka honom med ditt bälte, och jag skall lägga ditt välde i hans hand; och han skall vara en fader för Jerusalems invånare och för Juda hus. Jesaja 22:20, 21.

Vid söndagslagen skiljs adventismens vete och ogräs åt, och den segrande kyrkans ledarskap ges åt Eljakim, Hilkias son, och Herren upphöjer därefter sin kyrka såsom ett baner, när den tredje ängelns budskap växer till ett högt rop. Jag har kanske varit alltför redundant genom att inbegripa uttrycket ”Hilkias son”, när jag helt enkelt kunde säga Eljakim. Men tillsammans är fadern och hans barn en symbol för Elias budskap före de sju sista plågorna. Elias budskap använder symboliken med fäder och barn för att representera den förste (fadern) och den siste (sonen). Detta profetiska förhållande bidrar till de avslutande gåtorna i kapitel tjugotvå. Löftet till Eljakim, Hilkias son, är att Herren skulle lägga nyckeln till Davids hus på hans skuldra.

”Davids hus” är budskapet om fader och son som Jesus hänvisade till i sitt sista samtal med de upproriska judarna. Det är också där han avslutar Uppenbarelseboken. Davids hus hade en nyckel, som, om ingenting annat används den 22 oktober 1844, ty det enda stället i Skrifterna som hänvisar till denna nyckel finns i budskapet till den filadelfiska församlingen.

Och nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra; när han öppnar skall ingen stänga, och när han stänger skall ingen öppna. Jesaja 22:22.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig, han som är sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar och ingen tillsluter, och tillsluter och ingen öppnar: Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt framför dig en öppen dörr, och ingen kan tillsluta den. Ty du har liten kraft och har bevarat mitt ord och inte förnekat mitt namn. Se, dem av Satans synagoga, som säger att de är judar och inte är det, utan ljuger, dem skall jag låta komma och falla ner inför dina fötter och inse att jag har älskat dig. Eftersom du har bevarat mitt uthållighets ord, skall också jag bevara dig från frestelsens stund, som skall komma över hela världen för att pröva dem som bor på jorden. Se, jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tar din krona. Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer gå ut därifrån. Och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt nya namn. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelseboken 3:7–12.

Eliakim representerar en filadelfier under Millerit rörelsen, som öppnar det allra heligaste den 22 oktober 1844. Jag vet att det var Kristus, vår Överstepräst, som öppnade denna hushållningsmässiga dörr, men Kristus lade nyckeln på Eliakims, Hilkias sons, skuldra och säger att ”han skall öppna”. Vi har nu nått den punkt som jag påpekade i början av denna artikel.

I Jesaja finner vi ordet ”börda” arton gånger, men sju av dessa gånger betecknar det något som bärs på axeln, och elva gånger betecknar det en domsprofetia. Vid ett av dessa arton tillfällen används

det ord som betyder en domsprofetia samtidigt också för att beteckna en börda som bärs på axeln.

Berättelsen om synernas dal handlar om ett domsbudskap som skapar två klasser av tillbedjare i Jerusalem. Det profetiska budskap som angav domens början framlades av fader Miller, och det är den första ängelns budskap, vilket upphörde när dörren till det heliga stängdes och det allra heligaste öppnades den 22 oktober 1844. Den ”börda” som lades på William Millers axlar, och som han fick i uppdrag att bära till världen, var den första ängelns budskap, en domsprofetia som den 22 oktober 1844 upphörde i och med att den tredje ängelns budskap anlände.

”Nyckeln till Davids hus skall jag lägga på hans skuldra”, och det står: ”På den dagen skall spiken, som är infäst på ett säkert ställe, tas bort och huggas ner och falla; och bördan som vilade på den skall avskäras.”

Ordet som här översätts med ”börda” är det ord som betecknar en domsprofetia, men denna domsprofetia är inte det hebreiska ord som Jesaja använder för att beteckna något man bär på sin skuldra. Som ord för domsprofetia innebär det att Eliakim, Hilkias son, skulle få Davids nyckel lagd på sin skuldra, och bördan som vilar på hans skuldra är en domsprofetia. Det är en djupsinnig ordlek!

Syster White säger detta om en nyckel som är fäst vid Bibeln.

”I samband med Guds ord finns en nyckel som öppnar det dyrbara skrin till vår tillfredsställelse och glädje. Jag känner tacksamhet för varje ljusstråle. I framtiden kommer erfarenheter som nu är mycket gåtfulla för oss att bli förklarade. Vissa erfarenheter kommer vi kanske aldrig att helt förstå förrän denna dödlighet har iklätt sig odödlighet.” Manuscript Releases, volym 17, 261.

Millers inledande anmärkningar om sin dröm lyder så här.

”Jag drömde att Gud, genom en osynlig hand, sände mig ett utsökt arbetat skrin, omkring tio tum långt och sex tum i fyrkant, tillverkat av ebenholts med konstfärdigt inlagda pärlor. Vid skrinet var en nyckel fäst. Jag tog genast nyckeln och öppnade skrinet, och till min förundran och häpnad fann jag det fyllt med juveler av alla slag och storlekar, diamanter, ädelstenar samt guld- och silvermynt av varje mått och värde, vackert ordnade på sina särskilda platser i skrinet; och så ordnade återkastade de ett ljus och ett sken vars like endast solen kunde mäta sig med.” Early Writings, 81.

I James Whites fotnoter till drömmen säger han följande om nyckeln.

”Den ’nyckel som var fästad vid’ var hans sätt att tolka det profetiska Ordet — att jämföra skrift med skrift — Bibeln som sin egen uttolkare. Med denna nyckel öppnade broder Miller ’skrinet’, eller den stora sanningen om ankomsten för världen.” James White.

James White kommenterade denna dröm och skrev därvid en inledning. Det är av största vikt att inse att Miller hade sin dröm och publicerade den år 1847, åtminstone två år efter den stora besvikelsen, då de tidigare enade milleritiska adventisterna hade skingrats. Miller var skild från rörelsen, och den ”lilla hjorden” som hade ”skingrats för vinden” led fortfarande av besvikelsen.

Millers dröm talade till denna situation, och James White kommenterade den, medan Ellen White hänvisade till den på ett helt och hållet positivt sätt. James White skrev en inledning till sin dröm, återgav själva drömmen och lade därefter till några fotnoter. Hans inledning, drömmen och fotnoterna kommer att återges i slutet av denna artikel för dem som behöver tillgång till denna information.

Jesaja tjugotvå är en illustration av adventismens början och slut. I båda dessa historiska skeenden fanns det och kommer det att finnas en åtskillnad som ägde rum den 22 oktober 1844 och sedan åter vid söndagslagen. Åtskillnaden i båda fallen, i början och i slutet, är ett uppfyllande av liknelsen om de tio jungfrurna. Syster White upplyser oss om att de oförståndiga jungfrurna är laodiceer. Sebna representerar laodiceiska adventister i adventismens början och slut. Eljakim, Hilkias son, representerar filadelfiska adventister.

Men Hilkia representerar också adventismens fader, ty ”han skall vara en fader för Jerusalems invånare och för Juda hus.” William Miller kallades med respekt ”Fader Miller”. På Millers skuldra lades ”Davids nyckel”, vilket representerar hans metod att studera Skrifterna, ”rad på rad”.

Kistan, som är Bibeln, använde han ”Davids nyckel”, vilken representerade de regler för profetisk uttolkning som han brukade för att öppna den förste ängelns sanningar. Dessa regler, (Davids nyckel), och hans domsprofetia (bördan), som förstoddes med Davids nyckel, hängdes ”såsom en spik på ett fast ställe” i helgedomen. ”Spiken” var datumet den 22 oktober 1844. Ordet ”spik” betyder en tapp, en spik eller en påle och representerar ett vägmärke. ”Bördan”, eller den domsprofetia som hängdes på den spiken, var den förste ängelns budskap, och detta budskap nådde sitt avslut den 22 oktober 1844, när domsprofetian hade uppfyllts och avlägsnades, höggs ned och föll. Den avlägsnades, ty det profetiska domsbudskapet hade blivit förfluten tid, och spiken måste då flyttas in i det Allraheligaste, där en annan domsbörda skulle hängas på den.

Millers förkunnelse om undergång, sådan den enligt de profetiska regler som framställs som ”Davids nyckel” förstod, skulle slå in en spik på den heliga platsen som skulle bära hela härligheten av hans faders hus. Ordet ”härlighet” i stycket betyder tyngd. Det som bär tyngden av ett hus är husets grund. Millers grundläggande verk bär tyngden av allt det tillkommande ljuset i den tredje ängelns budskap, framställt genom ”avkomman och det som utgår därav”. Det bär tyngden av alla templets olika kärl. Och grunden lades för ett tempel att där placera en härlig tron.

Eljakim, Hilkias son, representerar den filadelfiska församlingen. Eljakim betyder uppresandets Gud, ty Eljakim, Jerusalems fader, representerar William Miller, som Gud använde för att återupprätta grunderna för Guds utvalda förbundsfolk. Han är son till Hilkia, vilket är härlett från två ord, där det andra är Gud och det första betyder ”mjukhet”, såsom i talets mjukhet. Hilkia representerar Guds ord eller röst, och hans son representerar templets uppresande.

Vid adventismens slut måste det finnas en domsprofetia, och den profetian är den tredje ängeln i Uppenbarelseboken fjorton. Det måste finnas en nyckel vid slutet som förebildades av Millers nyckel. ”Nyckeln” i vår tid bygger på historiens upprepning, och särskilt på lagen om det första omnämnandet, vilken innefattar eller utgör den princip som representeras av Kristus själv såsom Alfa och Omega. Det måste finnas en son till Miller. Miller blir då såsom fader Hilkia, Herrens

ord, och Millers son är Eljakim, vilket betyder uppresandets Gud. Fader Miller upprättade templet, och Millers son identifierar när Laodicea och Filadelfia skiljs åt och filadelfierna reses upp såsom ett baner. Det måste finnas en spik som är fastsatt, men inte i det heliga såsom i Millers historia, utan i det allra heligaste. Den spiken och den börda som hängs på den kommer att huggas bort vid slutet av den tredje ängelns budskap, såsom den huggs bort vid slutet av den första ängelns budskap. När Mikael träder upp och nådatiden för människorna avslutas, kommer domsprofetian att vara förfluten, avlägsnad, avhuggen och fallen.

Åtskillnaden eller skingringen efter tidens förgång år 1844 kommer att upprepas vid söndagslagen. Jesaja tjugotvå är en illustration av de omständigheter som leder till åtskillnaden mellan laodiceiska adventister och filadelfiska adventister, vilken äger rum vid söndagslagskrisen.

Och skriv till ängeln för församlingen i Laodicea: Så säger Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. O att du vore kall eller varm! Eftersom du nu är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspja dig ur min mun. Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är luttrat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att klä dig i, så att din nakenhets skam inte blir synlig, och ögonsalva att smörja dina ögon med, så att du kan se. Alla som jag älskar, dem tillrättavisar och tuktar jag. Var därför ivrig och omvänd dig. Se, jag står vid dörren och klappar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Den som segrar skall jag ge att sitta med mig på min tron, liksom också jag har segrat och sitter med min Fader på hans tron. Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelsesboken 3:7–22.

Efter inledningen till drömmen återger James White därefter själva drömmen med fotnoter. Jag har inga invändningar mot James Whites tillämpning av Millers dröm, trots att vi ofta har publicerat en tolkning av hans dröm som i någon mån skiljer sig från James Whites. Den grundläggande utgångspunkten hos James White som skiljer sig från det vi har publicerat är att han placerar ”juvelerna” i sammanhanget av Guds folk, medan vi förstår att juvelerna är profetiska sanningar. Det finns ingen motsägelser, ty en människa återspeglar vad hon tror, och juvelernas kringspridande efter den stora besvikelsen är en förebild på Guds folks kringspridning FÖRE söndagslagen. Men detta är något för en framtida studie.

James Whites introduktion till William Millers dröm

”Följande dröm publicerades i Advent Herald för mer än två år sedan. Jag såg då att den tydligt utmärkte vår tidigare erfarenhet av den andra adventen, och att Gud gav drömmen till gagn för den skingrade hjorden.

”Bland tecknen på att Herrens stora och fruktansvärda dag är nära, har Gud satt drömmar. Se Joel 2:28–31; Apg. 2:17–20. Drömmar kan komma på tre sätt: för det första ”genom mängden av arbete”. Se Predikaren 5:3. För det andra kan de som står under Satans orena ande och bedrägeri ha drömmar genom hans inflytande. Se 5 Mos. 8:1–5; Jer. 23:25–28; 27:9; 29:8; Sak. 10:2; Jud. 8. Och för det tredje har Gud alltid undervisat, och undervisar alltjämt, sitt folk mer

eller mindre genom drömmar, som kommer genom änglars och den helige Andes medverkan. De som står i sanningens klara ljus kommer att veta när Gud ger dem en dröm; och sådana skall inte bli bedragna och vilseledda av falska drömmar.

”Och han sade: Hör nu mina ord. Om det finns en profet bland er, skall jag, HERREN, göra mig känd för honom i en syn och tala till honom i en dröm. 4 Moseboken 12:5.

”Jakob sade: ’Herrens ängel talade till mig i en dröm.’ 1 Moseboken 31:2. ’Och Gud kom till aramen Laban i en dröm om natten.’ 1 Moseboken 31:24. Läs Josefs drömmar i 1 Moseboken 37:5–9 och därefter den fängslande berättelsen om deras uppfyllelse i Egypten.

”I Gibeon uppenbarade sig Herren för Salomo i en dröm om natten.” 1 Kungaboken 3:5. Den stora betydelsefulla bilden i Daniels andra kapitel gavs också i en dröm, likaså de fyra vilddjuren osv. i det sjunde kapitlet. När Herodes sökte förgöra Frälsaren som barn blev Josef i en dröm varnad att fly till Egypten. Matteus 2:13.

”Och det skall ske i de SISTA DAGARNA, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött; och era söner och era döttrar skall profetera, och era unga män skall se syner, och era gamla män skall drömma drömmar.” Apostlagärningarna 2:17.

Profetians gåva, genom drömmar och syner, är här den Helige Andes frukt, och skall i de sista dagarna manifesteras i sådan utsträckning att den utgör ett tecken. Den är en av evangelieförsamlingens gåvor.

”Och han gav några till apostlar, några till PROFETER, några till evangelister och några till herdar och lärare, för att fullkomna de heliga, till tjänandets verk, till uppbyggelse av Kristi kropp.” Efesierbrevet 4:11, 12.

”Och Gud har satt några i församlingen: för det första apostlar, för det andra PROFETER, osv. 1 Korinthierbrevet 7:28.

”Förakta inte PROFETIOR. 1 Thessalonikerbrevet 5:20. Se även Apostlagärningarna 13:1; 21:9; Romarbrevet 12:6; 1 Korinthierbrevet 14:1, 24, 39. Profeter eller profetior är till för Kristi församlings uppbyggelse; och det finns inga bevis som kan framläggas ur Guds ord för att de skulle upphöra innan evangelister, herdar och lärare skulle upphöra. Men, säger invändaren: ’Det har varit så många falska syner och drömmar att jag inte kan hysa förtroende för något sådant.’ Det är sant att Satan har sina förfalskningar. Han har alltid haft falska profeter, och vi kan sannerligen vänta oss dem nu i denna hans sista stund av bedrägeri och triumf. De som förkastar sådana särskilda uppenbarelsen därför att förfalskningen finns, kan med lika stor rätt gå ett steg längre och förneka att Gud någonsin uppenbarade sig för människan i en dröm eller en syn, ty förfalskningen har alltid funnits.”

”Drömmar och syner är det medel genom vilket Gud har uppenbarat sig för människan. Genom detta medel talade han till profeterna; han har insatt profetians gåva bland evangeliets församlings gåvor och har räknat drömmar och syner bland de andra tecknen på de ”SISTA DAGARNA”. Amen.

”Mitt syfte med ovanstående anmärkningar har varit att på ett skriftenligt sätt undanröja invändningar och förbereda läsarens sinne för det följande.” James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

William Millers andra dröm

”Jag drömde att Gud genom en osynlig hand sände mig ett konstfullt arbetat skrin, omkring tio tum långt och sex tum i fyrkant, gjort av ebenholts med pärlor sinnrikt inlagda. Vid skrinet var en nyckel fäst. Jag tog genast nyckeln och öppnade skrinet, varvid jag till min förundran och häpnad fann det fyllt med allehanda juveler i alla slag och storlekar, diamanter, dyrbara stenar samt guld- och silvermynt av varje mått och värde, skönt ordnade var för sig på sina platser i skrinet; och så ordnade återkastade de ett ljus och ett härlighetssken som endast solen kunde mäta sig med.

”Jag ansåg att det inte var min plikt att ensam njuta av denna underbara syn, fastän mitt hjärta jublade över dess innehålls glans, skönhet och värde. Därför ställde jag den på ett bord mitt i mitt rum och lät meddela att alla som hade en önskan fick komma och se den härligaste och mest strålande syn som någonsin skådats av en människa i detta liv.

”Folket började komma in, till en början få till antalet, men växande till en folkskara. När de först såg in i skrinets inre, förundrades de och ropade av glädje. Men när åskådarna blev fler, började alla att oroas juvelerna, ta dem ur skrinet och sprida ut dem på bordet. Jag började tänka att ägaren åter skulle utkräva skrinet och juvelerna av min hand; och om jag lät dem skingras, skulle jag aldrig mer kunna lägga dem tillbaka på sina platser i skrinet såsom förut; och jag kände att jag aldrig skulle kunna svara för det ansvar som ålåg mig, ty det skulle vara oerhört. Då började jag vädja till folket att inte röra dem och inte ta dem ur skrinet; men ju mer jag vädjade, desto mer skingrade de dem; och nu tycktes de sprida dem över hela rummet, på golvet och på varje möbelstycke i rummet.

”Jag såg sedan att de bland de äkta juvelerna och mynten hade strött ut en otalig mängd falska juveler och förfalskade mynt. Jag blev högeligen uppbragt över deras nesliga handlingssätt och otacksamhet och tillrättavisade och förebrädde dem för detta; men ju mer jag tillrättavisade dem, desto mer spred de de falska juvelerna och de förfalskade mynten bland de äkta.

”Då blev jag förtretad i min kroppsliga själ och började använda fysisk kraft för att driva dem ut ur rummet; men medan jag drev ut en, kom tre andra in och förde med sig smuts och spån och sand och allehanda skräp, till dess att de täckte varenda en av de äkta juvelerna, diamanterna och mynten, så att allt blev undandolt för blicken. De slet också min kista i stycken och spred den bland skräpet. Jag tänkte att ingen människa tog hänsyn till min sorg eller min vrede. Jag blev helt modfälld och nedslagen och satte mig ned och grät.

”Medan jag så grät och sörjde över min stora förlust och mitt ansvar, kom jag ihåg Gud och bad innerligt att Han skulle sända mig hjälp. Omedelbart öppnades dörren, och en man trädde in i rummet, varpå allt folket lämnade det; och han, med en dammborste i handen, öppnade fönstren och började borsta bort smutsen och skräpet ur rummet.

”Jag ropade till honom att avstå, ty det fanns några dyrbara juveler spridda bland bråten.

Han sade till mig att ”icke frukta”, ty han skulle ”ta hand om dem”.

”Därefter, medan han sopade bort smutsen och skräpet, de falska juvelerna och de förfälskade mynten, steg allt upp och for ut genom fönstret likt ett moln, och vinden förde det bort. I vimlet slöt jag mina ögon ett ögonblick; när jag öppnade dem, var allt skräpet borta. De dyrbara juvelerna, diamanterna, guld- och silvermynten, låg utspridda i ymnighet över hela rummet.

”Därefter ställde han på bordet en ask, mycket större och vackrare än den förra, och samlade ihop juvelerna, diamanterna och mynten i handfullar och kastade dem i asken, tills inte en enda återstod, fastän några av diamanterna inte var större än spetsen på en knappnål.

”Därefter kallade han mig att ’komma och se.’”

”Jag såg in i kistan, men mina ögon bländades av åsynen. De strålade med tio gånger sin forna härlighet. Jag tänkte att de hade skurats i sanden av fötterna på dessa ogudaktiga personer som hade spritt ut dem och trampat dem i stoftet. De låg ordnade i skön ordning i kistan, var och en på sin plats, utan något synligt spår av den möda som mannen hade haft när han kastade in dem. Jag ropade högt av själva glädjen, och det ropet väckte mig.” Early Writings, 81–83.

James Whites fotnoter

”Kistan” representerar Bibelns stora sanningar rörande vår Herre Jesu Kristi andra ankomst, vilka gavs åt broder Miller att förkunna för världen.

”Den ”medföljande nyckeln” var hans sätt att tolka det profetiska Ordet — att jämföra skrift med skrift — Bibeln som sin egen uttolkare. Med denna nyckel öppnade broder Miller ”skrinet”, eller den stora sanningen om adventen för världen.

”Folket började komma in, till en början få till antalet, men tillväxande till en folkskara.’ När adventsläran först predikades av broder Miller och mycket få andra, hade den endast ringa verkan, och endast mycket få väcktes upp genom den; men från 1840 till 1844 blev, varhelst den predikades, hela samhället uppväckt.”

”Juvelerna, diamanterna osv.’ av ’alla slag och storlekar’, så ’vackert ordnade på sina särskilda platser i skrinet’, representerar Guds barn, [Malaki 3:17,] från alla kyrkor och från nästan varje stånd och livssituation, som tog emot adventstron och sågs inta en frimodig hållning på sina respektive platser i sanningens heliga sak. Medan de rörde sig i denna ordning, var och en upptagen med sin egen plikt och vandrande ödmjukt inför Gud, ’återspeglade de ett ljus och en härlighet’ för världen, som endast kunde jämföras med församlingen på apostlarnas dagar. Budskapet, [Uppenbarelseboken 14:6, 7] gick så att säga på vindens vingar, och inbjudan: ’Kom, ty nu är allting redo’, [Lukas 14:17.] spreds med kraft och verkan.

”När den flygande ängeln [Uppenbarelseboken 14:6, 7.] först började predika det eviga glada budskapet: ’Frukta Gud och ge honom ära; ty stunden för hans dom har kommit’, ropade många av glädje vid åsynen av Jesu ankomst och återställelsen, vilka sedan motsatte sig, hånade och förlöjligade den sanning som kort dessförinnan hade fyllt dem med glädje. De oroade och skingrade juvelerna. Detta för oss till hösten 1844, då skingringstiden började. Lägg märke till detta: Det var de som en gång ’ropade av glädje’ som oroade och skingrade

juvelerna. Och inga har sedan 1844 så verksamt skingrat hjorden och fört den vilse som de som en gång predikade sanningen och glädde sig i den, men som sedan har förnekat Guds verk och profetians uppfyllelse i vår tidigare adventerfarenhet.

”Broder Millers vittnesbörd var, under flera månader efter midnattsropet, i den sjunde månaden år 1844, att dörren var stängd och att adventrörelsen var en uppfyllelse av profetian, och att vi hade haft rätt när vi förkunnade tiden. Han förmanade därefter sina bröder, genom Advent Herald, att hålla fast, att vara tåliga och att inte knota mot varandra; och Gud skulle snart rättfärdiga dem för att de hade förkunnat tiden. På detta sätt vädjade han för juvelerna, medan han kände sitt ”ansvar” för dem, och att ”det skulle vara oerhört.””

De ”falska juvelerna och förfalskade mynten” som var utspridda bland de äkta, representerar tydligt falska omvända, eller ”främmande barn”, [Hosea 5:7.] sedan dörren stängdes år 1844.

Den andra ”skrinen, mycket större och vackrare än den förra”, i vilken de kringströdda ”juvelerna”, ”diamanterna” och ”mynten” samlades, representerar det vida fältet av levande närvarande sanning, i vilket den skingrade hjorden skall samlas, ja, de 144 000, alla med den levande Gudens sigill. Inte en enda av de dyrbara diamanterna skall lämnas kvar i mörkret. Fastän somliga ”inte är större än en knappnålsspets”, skall de inte förbises och lämnas utanför på denna dag då Gud samlar sina juveler. [Malaki 3:16–18.] Han kan sända sina änglar och skynda dem ut, såsom han förde Lot ut ur Sodom. ”Ty ett kort verk skall Herren utföra på jorden.” ”Han skall avsluta det och förkorta det i rättfärdighet.” Se Romarbrevet 9:28.

”Smuts och spån, sand och allehanda slags skräp” representerar de olika och talrika villfarelser som har införts bland dem som tror på den andra adventen sedan hösten 1844. Här skall jag uppmärksamma några av dem.

”1. Den ståndpunkt som somliga av ”herdarna” förmätet intog omedelbart efter det att midnattsropet hade ljudit, nämligen att den heliga, smältande kraften från den Helige Ande som åtföljde sjunde-månadsrörelsen var ett mesmeriskt inflytande. George Storrs var bland de första att inta denna ståndpunkt. Se hans skrifter i den senare delen av år 1844 i *Midnight Cry*, som då utgavs i staden New York. J. V. Himes sade vid Albany-konferensen våren 1845 att sjunde-månadsrörelsen frambringade mesmerism sju fot djup. Detta har jag fått berättat för mig av en som var närvarande och hörde anmärkningen. Andra som tog aktiv del i sjunde-månadsropet har sedan dess förklarat att den rörelsen var Djävulens verk. Att tillskriva Kristi och den Helige Andes verk åt Djävulen var på vår Frälsares tid hädelse, och det är hädelse nu.

”2. De många försöken med bestämd tid. Sedan de 2300 dagarna slutade år 1844 har åtskilliga tider fastställts av olika personer för deras avslutning. Genom att göra detta har de flyttat ”rämärkena” och kastat mörker och tvivel över hela adventrörelsen.

”3. Spiritismen med alla sina infall och utsvävningar. Denna Djävulens list, som har åstadkommit ett fruktansvärt dödsverk, framställs mycket träffande genom ”spån” och ”allt slags skräp”. Många av dem som drack in spiritismens gift erkände sanningen i vår tidigare adventerfarenhet, och till följd av detta har många förmåtts att tro att spiritismen var den naturliga frukten av tron att Gud ledde de stora adventrörelserna år 1843 och 1844. Petrus, när

han talar om dem som skulle ”införa fördärvliga villolärar och till och med förneka Herren som har köpt dem”, säger: ”GENOM DEM SKALL SANNINGENS VÄG BLI FÖRTALAD.”

”4. S. S. Snow som bekänner sig vara ’profeten Elia’” Denne man har i sin märkliga och vilda bana också spelat sin roll i detta dödsverk, och hans handlingssätt har haft en benägenhet att i många uppriktiga själsars sinnen bringa de väntande helgonens sanna ställning i vanrykte.

”Till denna katalog av villfarelser skulle jag kunna lägga många fler, såsom de ”tusen åren” i Uppenbarelseboken 20:4, 7, i det förflutna, de 144 000 i Uppenbarelseboken 7:4; 14:1, dem som ”stod upp och kom ut ur gravarna” efter Kristi uppståndelse, läran om att man inte skall arbeta, läran om spädbarns förintelse, etc. etc.

”Dessa villfarelser utbreddes med sådan ihärdighet och påtvingades den väntande hjorden så enträget att, vid den tid då Broder Miller hade drömmen, de sanna juvelerna var ’dolda för sikte’, och profetens ord var tillämpliga: ’Och rätten drives tillbaka, och rättfärdigheten står långt borta’, etc. etc. Se Jesaja 59:14. Vid den tiden fanns det inte någon adventstidning i landet som försvarade den nuvarande sanningens sak. The Day-Dawn var den sista att försvara den lilla hjordens sanna ståndpunkt; men den upphörde ett antal månader innan Herren gav Bro. Miller denna dröm, och i sin sista dödskamp hänvisade den de trötta, suckande heliga till 1877, då ännu trettio år i framtiden, såsom tiden för deras slutliga befrielse. Ack! ack! Det är inte att undra på att Broder Miller i sin dröm ’satte sig ned och grät’ över detta sorgliga tillstånd.”

”Broder Miller slöt sina ögon i döden den 22 december 1849, vilket uppfyllde följande ord i hans dröm: ’I brådskan slöt jag mina ögon för ett ögonblick.’ Denna underbara uppfyllelse är så tydlig att ingen kan undgå att se den.

”Skrinet representerar den adventssanning som broder Miller offentliggjorde för världen, sådan den utmärks genom liknelsen om de tio jungfrurna. [Matteus 25:1–11.] För det första tiden, 1843; för det andra dröjsmålstiden; för det tredje midnattsropet, i sjunde månaden 1844; och för det fjärde den stängda dörren. Ingen som har läst andraaktsbladen sedan 1843 kommer att förneka att broder Miller har förespråkat dessa fyra viktiga punkter i adventshistorien. Detta harmoniska sanningssystem, eller ”skrin”, har slitits i stycken och kastats bland spillrorna av dem som har förkastat sin egen erfarenhet och förnekat just de sanningar som de tillsammans med broder Miller så frimodigt predikade för världen.

”Församlingen skall då vara ren och ’utan fel inför Guds tron’, sedan den har bekänt alla sina misstag, fel och synder, och sedan dessa har blivit borttvagna genom Kristi blod och utplånade, skall den vara utan ’fläck eller skrynkla eller något sådant’. Då skall den lysa med ’tio gånger sin forna härlighet.’” JAMES WHITE Oswego, maj 1850.